

— Кранът е готов!

Издигнаха един кораб из морето, потънал преди сто години и затиснат от тинята на океана.

Издигнаха един железен виадукт и пренесоха водопроводните кули от единия бряг на реката на другия.

Кранът все растеше, ставаше все по-смел, възправяше се горделиво над земята и металически шумно сочеше своята растяща сила.

Понякога пред неговите изплетени греди и стълбове гледаха очи, изпълнени с далечен замисъл.

И тогава в човешките тълпи засноваха възторжени легенди и повести за бъдещи подеми, още по-големи, по-тежки.

Един град биде разчленен и пренесен отвъд океана.

Америка готвеше за Европа цели нови държави от бетон и метал, кранът ги разчленяваше, подемаше, пренасяше.

В Азия на транспортните постройки попречиха Хималаите... Никой и не помисли за тунели: с кранът подигнаха цялата планинска верига и я захвърлиха в индийските блата.

Кранът пренесе, одоля всичко това.

Разбира се, не токутъй: със своите стонове той заглуши риданието на океаните в буря.

Напрегнатия метал на крана се топлеше, гореше, преобразяваше се. Целия кран се сля, спои, намери в себе си нова калена металическа кръв, стана единно чудовище... с очи, сърце, с душа и помисли.

Той зарази другарски със своите железни мисли милиони строители-работници.

И кранът и човешкия милион станаха небивало, неவிжданo дръзки.

Мятежите на мисълта полетяха към земята.

Какво са за нас потъналите кораби, срутените виадукти и гари, градове и държави? Какво са гигантите-планини?

Ние ще изместим... земята.

Ще пробваме.

Ще изпитае!

Нека летят по-бързо тия мъчителни дни на световното нетърпение. В разните краища на земята ние все мислим и мислим за железното дете на нашата планета. Ударите са нашата мисъл. Наляганията, подемите и спущанията са нашата скръб и мъчение.

Ние ще закрепим крана не на земята, а редом с нея, с магнитни токове ще го закрепим в ефира.

Да! — Ние ще изпълним блена на първите мъченици на мисълта, последваните пророци на човешката сила, великите певци на желязото. На вавилонските строители презъ сто века ние викаме: пак дишат с огън и дим вашите пориви, железния жертвеник е надминал небесата, гордия идол на работата отново бушува.

Ние ще преместим, ще преместим нашата родина-земя.

Ей, вие, тихи консуматори на живота! Нима не виждате, колко неудобно е поставена земята, колко несръчно тя ходи по своята орбита! Ние ще я направим безстрашно горда, ще ѝ дадем увереност, ще я просмучим с нова воля.

